

Vorbij de witte toegangspoort te midden van het schitterend groene zomerloof maakte de weg een flauwe bocht en verdween langzaam uit het zicht.

‘De code?’ Conor herinnerde zich niet dat John Price iets had gezegd over een code voor de poort. ‘Is het geen intercom?’

De taxichauffeur schudde zijn hoofd. ‘Alleen met een code kom je hier binnen,’ zei hij.

Conor probeerde John te bellen, maar had geen bereik – slechts één miezerig streepje. De telefoon van de chauffeur had ook geen signaal.

‘Misschien kun je verder lopen?’ stelde de man voor, terwijl het dunne mondkapje voor de zoveelste maal van zijn neus zakte. Conor was blij dat zijn moeder veilig in hun flat in Yonkers zat, waar bijna iedereen nog een mondkapje opzette in openbare ruimtes.

De kaart op zijn telefoon verscheen niet, dus hij had geen idee waar Johns huis precies lag op deze drie kilometer lange landtong die als een pink aan de zuidkust van Massachusetts bungelde. Hij had een bomvolle rugzak bij zich, een rolkoffertje met een wiebelend wiel, zijn tennistas voor drie rackets, en dan het alleronhandigste stuk van zijn bagage: de tas met zijn bespanmachine, die meer dan tien kilo woog. Tussen alle vormen van transport door had hij kilometers te voet afgelegd, en telkens weer was het een martelgang geweest: van zijn moeders

appartement naar haar Mitsubishi, dan met de auto naar het station, vanuit Grand Central naar de taxistandplaats om per auto naar het busstation bij de haven te gaan, waar hij de bus naar Providence in Rhode Island had genomen om uiteindelijk voor het station in deze taxi te stappen.

Maar goed, hij kon ofwel gaan lopen, ofwel – terwijl de meter gewoon doorliep – wachten tot een andere automobilist de poort opende. Conor betaalde, haalde zijn bagage uit de kofferbak en liep het voetgangerspoortje door. Aan een van de bomen was een bordje gespijkerd met het opschrift:

Privéterrein

Verboden toegang

Bewonersvereniging Cutters Neck

Het was stil op Cutters Neck Road, de weg die met enkele bochten midden over het schiereiland liep; het enige geluid was vogelgezang en het metalige tsjirpen van insecten. De zilte oceaanlucht werd verzacht door de geur van wilde kamperfoelie. Links dobberde een zeilbootje op het water van de kalme baai. Ook aan de andere kant van de stilet-tovormige landtong was de Atlantische Oceaan zichtbaar.

Op de websites van een aantal makelaars had Conor al luchtfoto's van de omgeving gezien, maar niets had hem voorbereid op de onaangetaste schoonheid van het landschap waar hij nu doorheen wandelde en waar hij, hoe onvoorstelbaar dat ook leek, de hele zomer zou verblijven. Hij maakte een foto van de oceaan om naar zijn moeder te sturen zodra hij weer telefoonbereik had.

Hij passeerde de eerste oprit, die in een cirkel van grind voor een huis met ronde vensters langs liep: kajuitramen te midden van een grij-

ze leistenen gevelbekleding die hier en daar zwarte spikkels vertoonde, als overrijpe bananen. Op de veranda stond tot zijn geruststelling een bord met BLACK LIVES MATTER; hij had geen idee gehad wat hij moest verwachten van een *gated community* in de politiek vooruitstrevende staat New England.

De daaropvolgende paar huizen hadden eenzelfde bouwstijl, al zag hij geen borden meer staan. In een van de tuinen bewoog een enorme Amerikaanse vlag zachtjes in de bries.

Conor zette zijn bespanmachine neer en wreef over zijn zere arm. Dat ding had hij nooit moeten meenemen; misschien zou hij het de hele zomer niet nodig hebben. Er was een sportzaak in de stad waar je rackets kon laten bespannen, maar het stuitte hem tegen de borst geld neer te tellen voor iets wat hij zelf kon.

Het eerste teken van menselijk leven in het idyllische landschap was een golfkarretje dat aan kwam zoeven. Aan het stuur zat een blond meisje van een jaar of negen, tien, met naast zich twee nog kleinere en nog blondere hummels. Met een vriendelijke glimlach wuifde Conor naar haar, in de hoop dat ze hem een lift achter op het karretje zouden aanbieden, maar het trio keek hem met onbewogen gezichten aan en reed zwiingend voorbij, als kinderen in een horrorfilm.

Eindelijk stond hij dan bij de brievenbus van Johns adres, dat hij zich goddank herinnerde. Hij zag een stel bomen waar een lange strook gras tussendoor liep, en haaks daarop een pad naar nog meer bomen. En daar, op een open plek niet ver van Johns huis, stond een vierkant tuinhuisje, Conors gratis woonruimte voor de hele zomer.

Hoewel, niet helemaal gratis: hij zou betalen in natura. Hij had geen baan kunnen vinden en maakte zich grote zorgen over de terugbetaling van zijn studielening. Tijdens de pandemie waren de betalingen stopgezet, maar ooit moest hij de lening voor zijn rechtenstudie van

honderdvierenveertigduizend dollar toch echt gaan aflossen. Afgelopen mei had hij contact opgenomen met de tennisclub in New York, waar hij tijdens zijn studie 's zomers had gewerkt. Ook die club was gesloten sinds de lockdown, maar zijn vroegere baas had hem een tip gegeven voor een net vrijgekomen vacature: een van de leden bood zijn gastenhuisje aan het strand aan in ruil voor zes dagen per week tennisles. En wanneer andere buurtgenoten ook les wilden hebben, kon hij daar nog wat extra geld mee verdienen.

Hij was er. De deur stond op een kier; toen hij had geïnformeerd naar de sleutels had John hem verteld dat niemand daar in de buurt ooit zijn deur op slot deed. Een griezelige gedachte voor iemand die geboren en getogen was in New York, gewend aan het dagelijkse ritueel van sloten en kettingen. Binnen zag hij een ruimte met een bed en een bureau, een keukenblokje en een kleine badkamer met een douche. John had eten en drinken in de koelkast gezet en voor een fiets met een mand gezorgd waarmee hij naar de winkel kon, een rit van twintig minuten.

Geen luxe, maar ook geen afleidingen: een ideale plek om tussen de tennislessen door acht uur per dag in afzondering te studeren voor zijn laatste examen, waarna hij zich advocaat zou mogen noemen.

Zijn telefoon had intussen weer bereik, al was het nog steeds niet meer dan één streepje, en de zeven jaar oude batterij was bijna leeg. Hij stuurde zijn moeder de foto van de oceaan en appte John dat hij er was.

Een paar minuten later werd er aangeklopt. Toen hij de deur opendeed, zag hij op een paar meter voor de drempel een slanke man van een jaar of zestig staan. Boven zijn zalmkleurige short droeg hij een blazer en een das, en hij had loafers zonder sokken aan.

‘Welkom op Cutters,’ zei John.

‘Aangenaam, meneer Price.’ Hoewel ze op veilige afstand van elkaar

stonden, diepte Conor toch zijn mondkapje uit zijn zak op en haakte het uit beleefdheid om zijn oren.

‘Zeg maar John. En buiten hoeven we geen mondkapjes op.’

‘Uiteraard,’ zei Conor. ‘Mijn moeder heeft diabetes, dus ik doe het gewoon altijd en overal op.’

Zijn blik dwaalde weer even af naar Johns onderlijf. Hij had nog nooit een man met een roze short gezien.

John merkte zijn blik op en zei: ‘Ik zit al de hele dag in Zoom-vergaderingen, vandaar die Bermuda-kantoorlook. De pandemie is volgens mij de nieuwe “casual Fridays”.’

‘En ik heb de hele dag in de bus vanuit Port Authority gezeten. Vandaar...’ Conor gebaarde naar zijn verfromfaaide outfit.

‘Het station van Providence is niet veel beter,’ zei John grinnikend. ‘Een buurman van me heeft daar in de buurt ooit zijn auto geparkeerd, gewoon op klaarlichte dag, en nog geen kwartier later was hij gejat. Ik had toch Amtrak aangeraden?’

Dat was zo, maar het goedkoopste treinkaartje was honderdnegen-tien dollar, terwijl de bus maar vierendertig was.

‘Ik reis altijd al het liefst per bus,’ zei Conor.

John legde kort uit hoe alles werkte in het huisje en zei dat hij Conor de volgende ochtend zou komen ophalen om samen naar de tennisbaan te lopen.

‘O,’ zei hij na twee stappen, ‘er is vanavond een feestje in de buurt. Buiten, uiteraard. Ik hoop dat je je bij alle sociale happenings hier als mijn gast zult beschouwen.’

‘Heel erg bedankt,’ antwoordde Conor. ‘Maar ik ben best moe, dus ik denk dat ik gewoon thuis blijf.’

‘Zeker weten? Het is misschien niet superspannend om een avond lang met een stel verwaande snobs op leeftijd te staan converseren,

maar misschien loop je er nieuwe klanten tegen het lijf. Althans, als je het niet bezwaarlijk vindt om op een feestje over je werk te praten.’

Conor had nog maar drie reserveringen naast Johns onbetaalde lessen. Zelfs als dat drie lessen per week werden, moest hij deze zomer veel meer geld binnenhalen.

‘Zolang ik maar geen roze short aan hoeft,’ zei hij.

Na een paar ongemakkelijke seconden waarin Conor zich bezorgd afvroeg of hij John beledigd had met zijn grap, glimlachte John.

‘Alleen als je dan ook een Barbie-flamingo meeneemt,’ zei hij. ‘Eens kijken of ze dan door hun botox heen lachen.’

John had hem al verteld dat er achter het huisje ook een buitendouche was, dus besloot Conor daarvan gebruik te maken. Hij had nog nooit buiten onder een echte douche gestaan. Het was een houten cabine met een raampje op ooghoogte, waar de wind doorheen blies en dat uitzicht bood op het blauwgroene water in de verte. De badkamer van zijn moeder in Yonkers was piepklein en had geen raam, en toen in april de mechanische ventilatie was bezweken, waren ze te benauwd geweest voor corona om een reparateur te laten komen. Iedere douchebeurt onttaardde sindsdien in een claustrofobisch soort sauna.

Hij kon zijn geluk niet op: niet alleen had hij de baan die hij zo hard nodig had, maar ook nog eens een buitendouche met uitzicht op zee.

Een paar minuten voor zes stopte hij zijn button-down overhemd in zijn enige kaki broek en liep in de richting van het feest. Hoe dichterbij hij kwam, des te nerveuzer hij werd: had hij wel de juiste kleding aan? Had hij zijn blazer moeten inpakken? En waar kócht je überhaupt een roze short? Door zijn werk als tennispro had hij al met heel wat welgestelde mensen te maken gehad, en hij wist hoe hij zich gedragen moest: overdreven beleefd, goedgehumid en respectvol, als een kelner

in een duur restaurant. Maar in zo'n chique buurt als Cutters Neck was hij nog nooit geweest, en meer nog: hij had nooit te midden van zo'n groep gewoond, in hun eigen habitat.

Enkele tientallen gasten stonden achter het huis bij een infinity pool, die hem nogal overbodig leek omdat de oceaan op een steenworp afstand lag. Het waren voornamelijk vijftigers en zestigers die, net als John, een veilig heenkomen hadden gezocht nu het virus rondwaarde. Verder was er een clique adolescenten en een paar groepjes rondholende kinderen met hun ouders.

Geen mondkapje te bekennen, viel Conor meteen op. Ook al was bij de recente protesten na de dood van George Floyd gebleken dat bijeenkomsten in de openlucht veilig waren, bij zo'n druk bezocht feest was zijn eerste opwelling rechtsomkeert te maken. Als hij besmet raakte met corona, kon hij minstens twee weken geen les geven.

Maar hij moest ook meer klanten werven. Hij wilde niet overkomen als een hypochonder en ook niet als iemand die misschien zelf symptomen had, dus hij hield zijn mondkapje in zijn zak en liep recht op de schalen met hapjes af; sinds het ontbijt had hij niets meer gegeten. Maar toen de twee mensen voor hem met hun blote handen een stel gevulde eitjes van het blad gristen, liet hij het eten voor wat het was en schonk een gin-tonic in.

John kwam aanlopen en nam hem mee de menigte in. De mannen, sommigen ook met roze shorts en iemand met een tomaatrode broek, stelden zich met voor- en achternaam voor en schudden hem de hand, dus deed Conor dat ook. Hij maakte kennis met Johns vriendelijke vrouw – die zei dat haar vorm van lichaamsbeweging geen tennis was, maar het wieden van woekerende planten op het schiereiland – en met de drie mensen die zich al hadden aangemeld voor lessen. Aan alle anderen stelde John hem voor als de geweldige tennispro uit West-

chester (niet uit Yonkers, viel Conor op), die nog enkele openingen had voor lessen. De meesten reageerden tot zijn teleurstelling dat ze niet tennisten of dat in geen jaren gedaan hadden. De meeste inwoners leken behoorlijk op elkaar, op één ietwat haveloze excentriekeling met woest haar na, die een heel verhaal ophing over de gevaren van giftige stoffen in het water.

Maar verder waren de inwoners van Cutters Neck vriendelijk en open, en Conor begon zich te ontspannen. Steenrijke mensen waren ook maar mensen.

‘Mijn hemel, wat zie jij er goed uit!’ riep de gastvrouw enthousiast. De grijze banen in haar haar verrieden dat ze niet meer regelmatig naar de kapper had gekund. ‘Weet je zeker dat je tennisleraar bent, geen filmster?’

‘Mijn laatste acteerprestatie dateert van de basisschool,’ zei hij opgelaten, met zijn blik op de grond gericht. De gêne was echt, al waren de beteuterde glimlach en de bescheiden houding allengs een gewoonte van hem geworden. Hij wist uit ervaring dat dit de enige acceptabele reactie was, want het compliment bagatelliseren was misschien nog wel egocentrischer dan het te aanvaarden.

Hij had nooit veel moeite hoeven te doen om indruk te maken op vrouwen; het was het enige wat hem gemakkelijk afging. Het was zuiver genetisch geluk, zeer zeker een voordeel, maar soms snapte hij deels wat mooie vrouwen waarschijnlijk vaker ervoeren: het nadeel dat je begeerd en tegelijkertijd als object gezien werd, dat mensen je met de ogen verslonden zonder je echt te zien. Sommige mensen, met name zijn professoren, hadden voetstoots aangenomen dat hij oliedom was. Tot hij het tegendeel bewezen had.

Niet dat hij zich beklagde, maar als hij een ander aangeboren voordeel had mogen uitkiezen, was hij voor het grote geld gegaan.

Er waren zoveel dingen die problematisch waren, van zijn moeders gezondheid en zijn eigen loopbaanperspectieven tot aan het per bus met al je bagage door vier staten moeten reizen. Met geld was alles zoveel makkelijker.

‘Politiek, dan?’ vroeg de vrouw, wier naam Conor niet verstaan had. ‘Met zo’n uiterlijk zou je maar zo president kunnen zijn. Vind je niet, John?’

‘Hij heeft inderdaad iets van een Kennedy,’ antwoordde John. ‘Maar voordat ik op je stem: hoe zit het met de verborgen gebreken? Nog weleens iemand van een brug af gereden?’

‘Niets waar ze ooit achter gekomen zijn,’ zei Conor met een steeds onbehaaglijker gevoel onder Johns vorsende blik. ‘Wat een schitterend zwembad trouwens,’ voegde hij daaraan toe, in de hoop van gespreks-
onderwerp te kunnen veranderen.

‘Dank je,’ zei ze. ‘Enne... wist jij dat Suzanne Estabrook notabene in hetzelfde hotel op Martha’s Vineyard logeerde als Teddy Kennedy tijdens het weekend van Chappaquiddick?’

Het gesprek ging nu over op de presidentsverkiezingen.

‘Tom Becker gaat op hem stemmen,’ zei ze op vertrouwelijke toon.

‘Nee... alwéér?’ zei John. ‘Heeft hij zijn lesje nog niet geleerd?’

‘Hij wilde het eerst niet toegeven. Sally moest het hem ontfutselen, anders had hij het nooit gezegd.’

‘Maak je geen zorgen,’ zei John tegen Conor. ‘In heel Cutters Neck zijn er maar vijf of zes mensen die op Trump stemmen. Die lieden zijn we liever kwijt dan rijk, dus mocht je nog een idee hebben...?’

Er volgde een korte discussie over corona, waarbij de gastvrouw zei: ‘Vreselijk om het te moeten zeggen, maar het is meer een klasse-
ding dan iets anders en ik zou diep geschokt zijn als iemand hier op Cutters Neck eraan overleed. Volgens mij gaan we het hier niet eens krijgen...’

Waarop John reageerde met: ‘O, we krijgen het allemaal. Uiteindelijk krijgen we het allemaal. De enige vraag is wanneer.’ Daarna werd er geroddeld over een uitgestelde bruiloft en de extravagante verlanglijst van het jonge stel: een vork van Tiffany – één enkele vork, merkte de gastvrouw op, dus niet eens een hele set – kostte al driehonderdzes-tig dollar! Na een tijdje liep John weg om iemand te begroeten. De gastvrouw verdween met de mededeling dat zij en haar man maandag voor twee weken op reis gingen, maar dat Conor natuurlijk tijdens hun afwezigheid van het zwembad gebruik mocht maken.

‘Dank je,’ zei hij. ‘Hoewel ik niet echt een zwemmer ben.’

Het jonge meisje dat hij in het golfkarretje had gezien, flitste voorbij met een gebloemd jurkje aan, op weg naar een groep meisjes met vrijwel identieke jurken. Te midden van de sneeuw Witte toendra van blanke huid was er één Afrikaans-Amerikaans gezin, met een populair ogende vader en zoon in vrijwel identieke poloshirts.

De hele avond had hem niet één klant opgeleverd. Eigenlijk zou hij nu weg moeten, terwijl John in gesprek was, maar door de gin-tonic was hij des te meer gaan beseffen hoe leeg zijn maag was. Toen er niemand bij de hapjes stond, liep hij er weer naartoe en werkte, roekeloos geworden door de alcohol, in hoog tempo vier halve eitjes achter elkaar naar binnen. Daarna pakte hij de fles dure gin om het eten mee weg te spoelen, maar voordat hij zijn glas volschonk, bleef hij even met de fles in zijn handen staan. Hij had de hele dag niets anders gedaan dan in de bus zitten, dus die verloren studietijd moest hij inhalen. Wilde hij onthouden wat hij las, dan was één drankje zijn limiet.

De scholieren, of jonge studenten, stonden in een kringetje bij het zwembad. Hoewel slechts een enkeling hem oud genoeg leek om te mogen drinken, stonden ze allemaal met glazen in de hand. Aan hun lichaamstaal was te zien dat ze hun hele leven niet anders gedaan had-

den dan naar grotemensenfeestjes aan zee gaan. Ze lachten op die zorgeloze manier van jonge mensen die nergens voor hoeven te studeren, die niet vroeg op hoefden om naar hun werk te gaan, die zonder enige consequentie zoveel konden drinken als ze maar wilden. Conor kon zich niet indenken dat hij zich ooit zo zou voelen. Zijn hele leven had hij altijd voor dag en dauw naar de tennisbaan gemoeten, of naar een baantje waar hij vroeg moest beginnen. Hij moest meebetalen aan de huur, hij moest voor tentamens studeren, dikke boeken lezen of scripties schrijven. Hoewel hij dat meestal niet erg had gevonden. Hij voelde zich het lekkerst als hij hard werkte. Van niksen werd hij onrustig.

Maar dat hij zich zo mijlenver verwijderd voelde van zijn leeftijdgenoten kwam niet alleen door de vele verantwoordelijkheden. En ook niet doordat hij zich altijd wat verloren voelde bij hun geroddel over zaken waar hij niets van wist: een nieuw tv-programma of een song of een bekendheid of iets wat trending was op het internet. Wat hem van hen vervreemde, was de manier waarop ze over zichzelf praatten, wat ze schaamteloos bekenden aan iedereen die het maar horen wilde. Ze schermde met hun broze kanten alsof dat een teken van kracht was, ze waren tegenwoordig juist trots op de wonden die ze likten, op zwakke punten. Moesten ze helemaal zelf weten, dacht Conor, maar hij kon zich niet indenken dat je je kwetsbaarheid zo zou rondbazuinen. Tijdens een tennismatch liet je, als het even kon, je tegenstander niets merken van een blessure.

Even zag hij het voor zich: hoe hij het groepje zou binnendenderen als een bowlingbal in een rij blonde houten kegels, zodat al die verwenne snotapen in het water vielen.

Net toen hij de fles gin wilde neerzetten om een glas mineraalwater te nemen, hoorde hij achter zich een stem, diep maar onmiskenbaar vrouwelijk: ‘Ga je nog iets inschenken, of sta je die fles in slaap te wiegen?’